

MŪSŲ LIETUVA

NR 18 (1292) XXV. 1973 M. GEGUŽĖS - MAIO 3 D. 60 centavų 1tavų
Rua Juatindiba, 20 - Caixa Postal 4421 - São Paulo, ESP.P. Telef. 273-03-38

Plačiajame Pasaulyje

DVIDEŠIMTS PENKERI METAI IZRAELIUI

Izraelio respublika gegužio 7 mini 25 metų savo įkūrimo sukaktį. Reikia stebėtis, jog virš 100 milijonų arabų didžiausio priešiško grasomi, radę labai nualintą savo protėvių žemę, žydai įstengė ne tik paskelbti ją nepriklausomą, bet ir ketvirtį šimtmečio apginti nuo visų užpuolimų ir pasikėsinimų sunaikinti, ir tuo pačiu metu skurdžias dykumas paversti žydišiais sodais, vešliais daržais ir dirvomis, išvystyti pramonę, prekybą, sukurti didžiulį kelių, mokyklų bei sveikatos įstaigų tinklą, rasti darbo ir išmaitinti trejetą milijonų iš viso pasaulio suplaukusių piliečių. Atsiminkime, jog:

Pirmasis kaimas, tartum žydų valstybės daigas, buvo įkurtas 1878 metais.

1882 metais atvyko pirmoji imigrantų banga iš Rusijos, o jau 1914 metais Palestinoje buvo 85.000 žydų.

1917 m. Britų valdžia pasiskelbė esanti palanki žydų valstybei Palestinoje, jei ta neskriaus tenai esančių gy-

ventojų arabų. Tada smarkiai padidėjo žydų imigracija Palestinon. Arabai šešis mėnesius streikavo prieš anglus ir žydus. Anglai, neva, suvaržė žydų imigraciją.

1947 m. Jungt. Tautos nutarė padalinti Palestiną į dvi atskiras, arabų ir žydų valstybes.

1948 m. Gegužio 14 Ben Gurion paskelbė pasauliui nepriklausomą žydų respubliką ir tuojau ją užpuolė šešios arabų armijos. Per kelias savaites žydai jas suplikė. Iš 750.000 arabų Palestinoje pasiliko tik 160.000, kiti pabėgo į kaimynines arabų valstybes.

Dargeriai atsimename kitus du karus, kuriuos žydai irgi žaibo greitumu laimėjo. Ypač skaudus arabams buvo paskutinis šešių dienų karas, per kurį Izraelis sunaikino ir jų oro pajėgas, ir kariuomenę, ir paėmė mižinišką grobį modernių Rusijos gamintų ginklų, ir užėmė didelius žemių plotus.

Taip pat reikia nepamiršti, kad žydų politiką ir karus pasmerkė Jungtinių tautų saugumo taryba. Reikalavo juos tuojau apleisti užimtas teritorijas. Bet žydų vyriausybė reikalavimų nepaisė, iki šandien tebėra užimtose žemėse, kuria čia ūkius, pramonę, tiesia kelius, lyg nebemaitytų niekada iš čia bepasitraukti.

Į tą vargingą buvusį kraštą žydai supylė keletą bilijonų dolerių. Ne tik gink-

lams, be kurių būtų buvę jau seniai sumalti, bet ir krašto gerovei išvystyti. Tai rodo didelį žydų tautos vieningumą remti ir ginti savo įkurtą valstybę, savo tautos tėviškę. Ir žyduose yra dideli pažiūrų įvairumai, daugelis partijų. Parlamente ir jų spaudoje vyksta didelės karštos rietinės dėl vidaus politikos. Bet kas liečia ne priklausomybę ir krašto saugumą, visi yra vienos nuomonės ir visi viso pasaulio žydai remia, kiek tik galėdami.

Visame pasaulyje žydai turi savo labai mokyty, itakingų vyrų ir mokslininkų ir prekybininkų ir spaudos bei radijo galiūnų, ir bankų. Čia jie laimi sau daug iškilmų draugų ir savo politikos rėmėjų ir užtarėjų. O virš 100 milijonų arabų tebėra tamsūs, beraščiai, susiskaldė ir todėl negali įveikti nykštuko Izraelio, net bijo pradėti su juo rimtas derybas.

Yra dar vienas labai stiprus akstinas žydams, žūt būt, išlaikyti savo valstybę. Per kone porą tūkstančių metų po visą pasaulį išblaškyti, niekur nemėgiami, daugelyje, net katalikiškų-krikščioniškų kraštų žiauriai ir ne kartą persekiojami, skerdžiami, žydai neturėjo nė kampelio savos žemės, kur būtų galėję rasti priebėgą ir be baimės gyventi. Ir dabar žydai kovoja už savo gyvybes - būt, ar žut. Du tūkstančius metų kentėjo, bet nenustojo vilties atgauti savo kraštą ir atkurti savo valstybę. Atgavo. Atkūrė. Ar tai nėra stipri ir aiški pamoka ir mums?

Linkėtina Izraelio tautai ir valstybei šia proga sėkmės dabar jau taikiu būdu sutvarkyti savo santykius su kaimynais arabais nuoširdžiomis derybomis, atsižvelgiant į teisingumą ir broliška meilę, kad visi galėtų be baimės gyventi ir džiaugtis patvarios taikos palaima.

SMARKIAI SUKRĖSTA AMERIKOS VALDŽIA IR VISUOMENĖ

Jau anksčiau pranešėme, jog per paskutinius prez. Niksono rinkimus buvo

EPHRAIM KATZIR Izraelio prezidentas

atidengta jo rėmėjų nešvarus darbelis. Keleta vyrų pagavo įrengiant slaptus mikrofonus demokratų partijos štabe. Betyrinėjant paaiškėjo, kad jie darbavosi su baltųjų rūmų labai aukštų valdininkų žinia ir „palaiminimu“. Prez. Niksonas iš pradžių paneigė, jog nieko apie tai nežina, kad joks jo valdžios vyras čia nesąs įsivėlęs. Bet paskižoji didžioji juri surado, kad visgi ton aferon buvo įsijungę artimiausi Niksono patarėjai. Tik neaišku, ar nors kiek apie tai žinojo pats prezidentas.

Prez. Niksonas per paskutines kelias dienas pasitraukė į nuošalią vietą pats vienas, apsvarstė visą reikalą, ištyrė jam pristatytus įrodymus ir šiomis dienomis atstatė iš vietų keturis artimiausius savo patarėjus: valstybės vyriausią prokurorą R. Kleindienst, Baltųjų rūmų šefą H. R. Haldeman, vidaus reikalų patarėją J. Ehrlichman ir svarbiausią teisės reikalų patarėją J.W. Bean.

Pats prezidentas sakosi iki kovo mėnesio nieko nežinojęs apie tą nšvarų ir kvailą darbą, o kai nugirdęs ir spaudoje pasiskaitęs kaltinimus, ir pasiteiravęs savo patarėjų, kas čia dedasi, jie užtikrinę prezidentą, kad niekas iš prezidentūros štabo neturįs pirštų į tą reikalą įkišęs.

Amerikiečiai labai pasipiktinę tokio nešvariu prezidento apūklos elgesiu. Jo populiarumas krito iki 33 procentų,

ČIA TIK DALIS VIENO IŠ DAUGELIO - LITUANICOS - SKAUTU TUNTU ČIKAGOJE. IŠKILMINGOS SUEIGOS METU BALANDŽIO 1 D. JAUNIMO CENTRE

LIETUVA

KAIP UGDOMI ATEISTAI

Nežiūrint visų pastangų, kurias dėjo komunizmo "apaštalai" Lietuvoje per gausią okupacijos metų eilę, "religiniais prietaisais" toli gražu nėra nusikratyta, ir Dievas sunkiai išgenamas iš jauno ar vyresnio lietuvių sąmonės. Ateistiniams auklėjimui skiriama labai daug laiko ir reikšmės. Jam sustiprinti ir pagerinti yra ieškoma įvairių būdų, skelbiami ateistinėmis temomis konkursai, kuriami muziejai, filmai, rašomos knygos. Didžiausias dėmesys yra kreipiamas į mokyklinio amžiaus vaikų ateistinį auklėjimą. Atkreipus dėmesį į priemones, kuriomis stengiamasi sužavėti jauną vaiką ir nukreipti jo pasaulėžiūrą ateistine linkme, darosi tikrai nuostabu, kad tas ateistinis auklėjimas neduoda laukiamų rezultatų. Štai trumpai susipažinkime, kaip ateistus ugdo viena Širvintų rajono vidurinioji mokykla.

"Mokyklos paskirtis — nešti į mases tikrąsias mokslo žinias, ruošti visapusiškai išsilavinusius komunizmo statytojus. Jaunosios kartos auklėjimas ateizmo dvasia yra vienas pagrindinių tarybinės mokyklos uždavinių".

Konstatuojamas faktas, kad religingi tėvai daro didelę žalą jaunimo materialistinės pasaulėžiūros formavimui. Tėvų "verčiami" vaikai lanko bažnyčias, atlikinėja religines apeigas. Tėvų įtaka religiniame auklėjime yra efektingesnė už mokyklos ateistinį auklėjimą, nes tėvai "griauna tai, ką auklėdama paauglius ir jaunimą pasiekia mokykla". Mokykloje priešreliginiame auklėjimui panaudojama kiekviena pamoka — net fizika ir chemija tarnauja ateizmui. Be ateistinio auklėjimo pamokose, mokykloje dar vyksta ateistinių kino filmų peržiūros ir aptarimai. Aptariami filmai, kaip "Juodasis katinas", "Juodoji procesija" ir kt., o taip pat įvairios ateistinės knygos. Įvairūs straipsniai ateistinėmis temomis yra skelbiami mokyklų sienaraščiuose, renkami medžiaga ateistiniams kampeliams. Klasių vadovai organizuoja pokalbius su mokinių būreliais temomis: "Religija ir mokslas", "Tavo nuomonė apie religiją" ir pan. Mokiniais pateikiamos anketos, kuriose jie pasisako įvairiomis religinėmis ir priešreliginėmis temomis. Iš tų anketų išryškėja, kad net 84-rių (iš 105 apklaustų) mokinių tėvai yra tikintys. Tik keli mokiniai drįsta prisipažinti, kad tiki Dievą...

"Mes pastebėjome, kad per mokslo metus mokiniai bažnyčių lanko negausiai. Per atlydus vasaros atostogų metu į bažnyčių patraukia ir dalis vyresnių mokinių. Jie aiškina, kad netiki į Dievą, nesimeldžia, bet į atlydus ateina dėl įdomumo".

Reiškia, kai mokinių kontrolė vasaros atostogų metu yra kiek mažesnė, jie drįsta dažniau ir į bažnyčių nueiti. Kad bažnyčia turėtų mažiau įtakos įvairių švenčių, o taip pat vestuvių, laidotuvių, krikštynų ar kitų progų metu, kuriamos naujos, dirbtinės tradicijos, stengiamasi iš šių progų išjungti religines apeigas, išjungti bažnyčią. Į šių naujoviškų tradicijų įgyvendinimą stengia-

masi įtraukti ir mokinius. Laidotuvėse, organizuojamose be bažnyčios, mokiniai parlydi mirusį į kapines, neša vainikus, gėles. Mokiniai sveikina naujagimių tėvus, deklamuoja eilėraščius, atlieka dainas ir t.t.

"Žinodami, kad ateistiniams mokinių auklėjimui kliudo šeima, religingi tėvai ir seneliai, mes stengiamės auklėti ir juos. Mokykloje veikia pedagogikos žinių fakultetas ikimokyklinio ir mokyklinio amžiaus mokinių tėvams. Jo užsiėmimų metu ir skleidžiama mokslinė ateistinė propaganda mokinių tėvų tarpe".

Prisiminus metų eilę nuo komunistų valdymo pradžios ir tų priešmokyklinio amžiaus vaikų tėvus, kurie patys jau yra užaugę okupuotoje Lietuvoje ir perėję tas ateistinio auklėjimo mokyklas, atsakę į tokias pačias anketas apie netikėjimą į Dievą, yra tiesiog nuostabu, kad tie tėvai dabar "verčia savo vaikus atlikinėti religines apeigas".

Klasių vadovai stengiasi gerai pažinti kiekvieno mokinio šeimos sąlygas. Jie lankosi pas tėvus, kalbasi su jais mokinių ateistinio auklėjimo klausimais, stengiasi, kad ateistinė propaganda veiktų ne tiek į jaunimo protą, kiek į jo jausmus. "Kilni mokyklos pareiga — apsaugoti vaikus nuo religinės įtakos, auklėti mokinius kovingais ateistais", rašo straipsnio autorė (Mokytojas ugdo ateistus, "Tarybinis mokytojas", nr. 99, 1972). Tačiau "negalime užmiršti, kad šalia mokyklos yra "dievo namai", kad kunigai iš peties stengiasi, siekdami užvaldyti vaikų sąmonę".

Matyt, tų kunigų, religingų tėvų ir senelių pastangos yra gana sėkmingos, kad, nežiūrint visų "kilnių" mokyklos pareigų ir ateistinio auklėjimo, tėvynėje vis dėlto išauga jaunuoliai, nebija savo religinius įsitikinimus paremti net gyvybės auka.

DANUTĖ BINDOKIENĖ

Bostone gyveną liet. kompozitoriai sukūrė dvi naujas operas: Julius Gaideelis, pagal Anatolijaus Kairin libretą, „Lakštutė“, o Jeronimas Kačinskis, pagal Algirdo Landsbergio „Juodasis laivas“, S. Kudirkai atminti. Lėšos skirtos Lietuvių Bendruomenės, paruošimu rūpinosi prof. V. Marijošius.

LIETUVIAI PASAULY

Vyriausias Lietuvos išlaisvinimo Komitetas 1972 metais turėjo \$51.295,22 pajamų (iš Tautos Fondo) ir išlaidų \$51.153,24, kurių bendriems reikalams išleista apie \$8.600, ELTOS biuleteniui lietuvių, anglų, italų, vokiečių ir prancūzų kalbomis — 15,400, radijo valandėlėms \$10.500, ypatingiems leidiniams 7.500, Bražinskių bylai 7.500.

Šveicarijoje jau eilę metų gražiai pasirodo tautinių šokių grupė vadovaujama mokytojos J. Stasiulienės. Seniau joje būdavo lietuvių, o šiems į kitus kraštus išvykus, dabar visi šokėjai yra šveicarai.

Balandžio 28 Detroito dramos sambūris pastatė graikų komediją rašytojo Aristofano „Moterų valdžia“. Sambūris švenčia savo dvidešimtmetį.

Studentų kūrybinį savaitgalį surengė Detroito lietuvių namuose studentų valdyba, vadovaujama Roberto Selonio. Programoje — dainininkai, menininkai, fotografai.

L. Kat. Mokslų akademija: 1972 žurnalistinė premija skirta prof. J. Eretui, kuris neseniai atšventė 75 metų amžiaus sukaktį.

Dail. Romas Viesulas surengė savo grafikos darbų parodą Paryžiuje, „Le soleil dans la tête“ galerijoje. žymus jo naujasis „Raudų“ ciklas.

Miami mieste Cesar LaMonaca orkestro koncertas buvo skirtas Lietuvos nepriklausomybės 55 metinėms. Grota jo paties sukurtas „Sveikinimas lietuvių tautai“, A.L. Scarmolino „Lietuviška rapsodija nr. 1“, Br. Jonušo maršas „Leiskit į Tėvynę“, dainavo sopranas Dana Stankaitytė, grota dar overtiūrą iš A. Ponchielli operos „I lituani“ ir kt.

Naujosios Anglijos (JAV) Baltiečių draugija rengia jaunųjų baltiečių dainininkų ir instrumentalistų I konkursą Bostone gegužės 5 d. Dalyvauja lietuviai, latviai, estai tarp 17 ir 25 metų, turi išpildyti 20 minučių programą, kurioje turi būti bent vienas liaudies ar savo tautos kompozitoriaus kūrinys.

Mūsų jaunimas dabartyje

V. sk. Vincentas Brizgys

Dabarties dvasia. Jau beveik dešimtmetis, kai ne vien katalikų visuomenė pergyvena tikrą dvasinį svaigulį. Jaučia, kad dvasinio gyvenimo turi per maža, bet nežino, kaip ir kur jo ieškoti. Aktyvių žmonių paskleistas šūkis ir sukurta tendencija Dievo ieškoti, jį mylėti ir garbinti tik žmoguje, ar tik per žmogų, labai greitai nuvedė tokiu keliu, kur asmeninis religinis gyvenimas ir apaštalavimas tikrąja prasme tapo apriboti tik socialine veikla. Liko tik veikimas — darbai be maldos; įėjo į madą kalbėti tik apie duoną be Dievo žodžio. Beveik visi mūsų dienų krikščionys užmiršo Kristaus atsakymą velniui, kad žmogus gyvas ne vien duona, o ir Dievo žodžiu. Užmirštas prasmingas krikščionių šūkis: *Ora et labora* — melskis ir dirbk. Labai teisingai ir prasmingai išsireiškė Čikagos arkivyskupas kard. J. C. Cody, kad tik toks darbas atstoja maldą, kuris gimsta iš maldos (jo laiškas tikintiesiems, sutinkant 1972 metus).

Kokie bebūtų laikai, kiek ir kaip pasiaukojusių pasauliečių apaštalybė beturėtume, bet be tinkamų dvasios vadų-kunigų daugybės katalikų gyvenimas liktų blankus, o gal ir visai klaidingas. O kaip tik viena paskutiniojo dešimtmečio nuotaikų pasekmė yra dvasios vadų-kunigų stoka. Nereikia nė aiškinti, kad jie gali ir turi ateiti tik iš jaunimo.

Ar ateis? Teorija visada aiški, bet praktika parodė gausius dabarties faktus, kad be maldos klumpa net tie, kurie jau daug metų išgyveno kunigo ar vienuolio luome. Iš nesimeldžiančio jaunimo neatsiras pašaukimų į kunigų ir vienuolių luomą. O mūsų laikų nesimeldžias jaunimas yra ne-

simeldžiančių šeimų auka. Nesimeldžias gali stipriai pajusti tiesos ir gyvenimo prasmės supratimo stoką. Didvyriškai jų beieškąs, tikrai jas suras, nes trokštančiam gero yra užtikrinta Dievo malonės pagalba. Tačiau toks asmuo gal pradės melstis net pirmiau, negu suras savo protą ir širdį patenkinančią tiesą. Iš praeities turime daug tokių pavyzdžių.

Aukos baimė. Nedaug yra žmonių, kurie patys eiškotų progų aukotis. Vis dėlto yra tokių, kurie nebijo ir nevengia jiems priklausančios aukos. Jais laikosi visos žmonių gyvenimo sritys. Kalbant apie auką, reikia pasakyti, kad žmonės dažnai klysta. Tuo visai nereikia stebėtis, nes kaipgi viską žinoti be patirties? Dažnai auka įžiūrima ten, kur jos nėra, arba yra ne tokia, kokia atrodo iš šalies. Taip pat dažnai aukos nematome ten, kur ji tikrai yra. Daug ką gašdina nepatirta kunigo ar vienuolio gyvenimo auka. Kas galėtų sakyti, kad jos ten visai nėra? Tačiau kokią daugybę dabartinio jaunimo padarys tikrais aukos žmonėmis tie keliai ir tos profesijos, kurios jauniems žmonėms vaidenasi viliojančiomis šviesomis! Pasauliniame gyvenime labai dažnai tenka aukotis tik žemiškiems savo ir kitų reikalams be dvasinio ir net be žemiško džiaugsmo. O jeigu ta auka nebus pašvęsta geros intencijos ir maldos, tai ji pasiliks be antgamtinės prasmės ir vertės. Negalima sakyti, kad pasaulyje nėra švento gyvenimo ir kilnaus džiaugsmo. Tačiau kunigo ar vienuolio gyvenimas turi savo dvasinių džiaugsmų, kurių nėra pasaulyje. O tapti vispusiškai naudingą visuomenei, koku tampa beveik kiekvienas geras kunigas, pasaulyje pavyksta gal tik vienam iš tūkstančio.

Kartų skirtumai. Neabejoju, kad mūsų jaunimui nepatinka dabartinis kunigų ir vienuolių tipas. Bet jaunuoliai turi žinoti, kad visada taip buvo. Kalbant apie lietuvius, reikia atsiminti, kad pvz. jaunam Mykolui Krupavičiui ir jo mokslo draugams nepatiko ano meto vyresniųjų kunigų tipas. Jie kūrė savą, naują savosios kartos kunigo tipą, skirtingą nuo senųjų ir psichologi-

ja, ir akiračiais. Taip buvo ir su mano laikų jaunais moksleiviais ir klierikais. Tačiau senieji mūsų nevertė, o mes nesistengėme jų kopijuoti. Laisvosios Lietuvos meto kunigai susikūrė savą kunigo tipą. Jeigu dabartinis jaunimas tik kopijuotų subrendusių kunigus ir vienuolius, tai jis būtų atsilikęs nuo savo gyvenamo meto. Mūsų laikų jaunimas turi duoti kunigo ar vienuolio tipą, tinkantį šiems laikams ir jų psichologijai. Vyresnieji atiduoda jaunimui savo patirtį, viską, ką sukūrė, gyvenimo principus ir bendras gaires, bet jie nenori padaryti iš jaunimo savo kopijų.

Jeigu kas jaunimui ar subrendusiems šiandien nepatinka kunigų ir vienuolių veikloje, jų institucijose, tai yra atviri visi keliai jaunimui ateiti ir visa tai paimti į savo rankas. Jaunimas turėtų dažnai atsimiti, kad vyresnieji, pasitraukdami iš gyvenimo, neišsineš savo sukurtų nei mokyklų, nei kultūros centrų, nei ligoninių, nei spaustuvių. Viską jie paliks jaunimui. Ko tinkamu laiku neperims dabartinis lietuvių jaunimas, tai pasiims kitataučiai, o dabartinei lietuvių jaunimo kartai liks tik nusikaltimas apsileidimu. Jeigu dabartinė jaunoji lietuvių karta duos pakankamai kunigų ir vienuolių, tai bus pasitarnauta ne vyresniesiems ir ne praeičiai, bet sau ir ateičiai. O priešingu atveju pasekmes pajus taip pat ne praeitis, o tik lietuvių ir Lietuvos ateitis.

TU, VIEŠPATIE, SAU, O AŠ — SAU!

(„Laiškų Lietuviams“ konkurse I premiją laimėjęs straipsnis)

NINA GAILIŪNIENĖ

„Laiškai Lietuviams“ skatina teologus, filosofus ir pedagogus pasisakyti, „kaip tikėjimas prarandamas ir atrandamas“. Tačiau reikia manyti, kad žurnalas nelaukia per daug akademiškų straipsnių. Laikantis akademiško griežtumo, duotą temą reikėtų suprasti siaurai. Būtent, kodėl žmogus nuostoja tikėti Dievo egzistencija.

Kadaise Europos akademikai ir inteligentai turėjo nihilisto vardą. Netikėti buvo mada. Šiandien netikinčių žmonių, bent laisvajame pasaulyje, yra tiek maža, kad jie neverti dėmesio. Todėl žurnalas, formuluodamas konkursui temą, matyt, turėjo galvoje klausimą, kodėl žmogus, teoretiškai tikėdamas Dievu, praktiškai gyvena taip, lyg netikėtų. Į šitai suprastą temą būtų lengviau atsakyti keliais žodžiais, negu ilgu straipsniu.

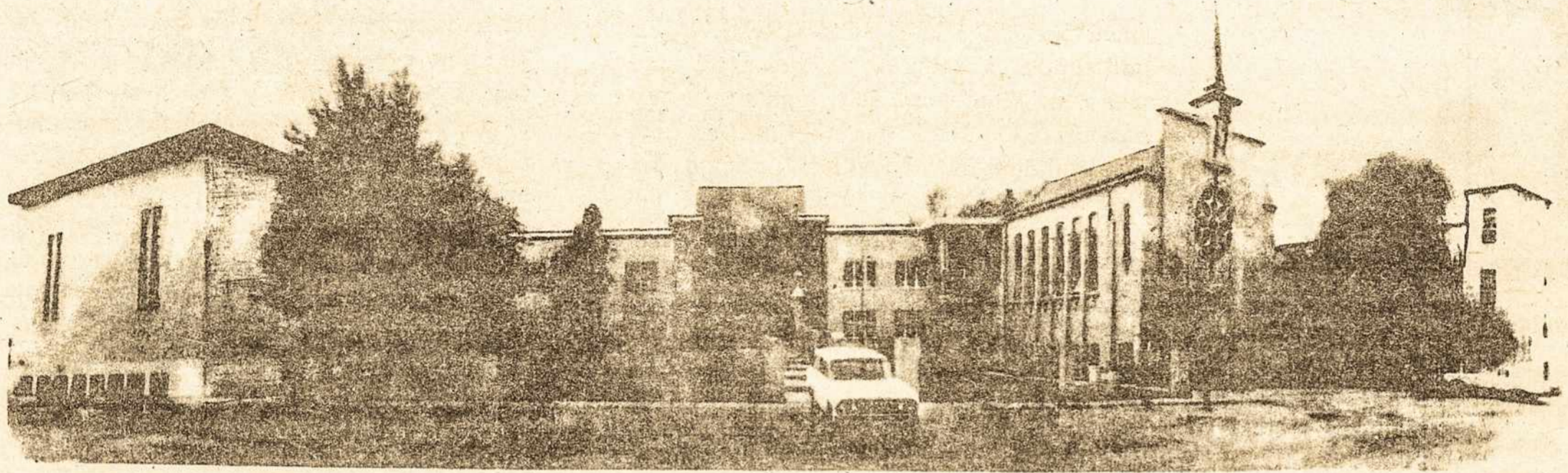
Žmogus renkasi tai, kas jo prigimčiai lengviausia. Tikėti Dievo buvimu yra lengva, nes žmogus turi protą, O Dievas yra suvokiamas protu. Netikėti prieštarautų pačiai žmogaus prigimčiai. Gyventi pagal tą tikėjimą yra sunku, nes žmogaus laisva valia stoja piestu, kai tik turi būti palenkiamas kieno nors tarnybai.

Liucipierius ir jo šalininkai neturėjo tikėjimo problemos. Jie žinojo, kad yra Dievas. O vis tiek neįstengė savo laisvos va-

Nukelta i 4 pusl.

Tėvų Jėzuitų namai Kaune

Jaunimo Centro ir Tėvų Jėzuitų koplyčios bei namų panorama. Nuotr. Z. Degučio

TU, VIEŠPATIE, SAU O AŠ—SAU

Iš 3 puslapio

lios palenkti Jo tarnybai. Sukilę angelai buvo išmesti iš dangaus. Adomo ir Ievos padėtis taip pat buvo panaši. Jie žinoja, kad Dievas yra, ir, piktosios dvasios sugundyti, panoro patys būti lygūs su Juo. Nežinia, kaip ilgai angelai tarnavo Dievui ir kiek laiko pirmieji tėvai gyveno rojuje, tačiau logiška galvoti, kad ir vieni, ir kiti pasijuto esą nepatenkinti todėl, kad esamoje padėtyje jie nieko daugiau negalėjo pasiekti. Tada pasišovė išmėginti savo jėgas, sukildami prieš Dievą, nes jiems atrodė, kad Dievas savo įsakymais varžė jų laisvą valią.

Jeigu taip atsitiko su nupuolusiais angelais ir pirmaisiais tėvais, kurie Dievą betarpiškai pažinojo, tai ką besakyti apie dabarties žmogų. Žmogus suvokia Dievą savo protu tik per Jo kūrybą ir pažįsta tik per Jo apreiškimą. Betarpiško ryšio tarp Dievo ir žmogaus nėra. Dievas, įsikūnijęs Kristus prigimtyje, atskirtas nuo mūsų dviejų tūkstančių metų tarpu, dabarties žmogui taip pat gana blankus. Atseit, žmogus paliktas gyventi savo galva ir naudotis savo laisva valia.

Tėvas, augindamas vaikus, juos moko, duoda įsakymus, baudžia už jų sulaužymą. Vaikams subrendus, tėvas lyg ir pasitraukia iš jų gyvenimo. Duoda ne įsakymus, o tik patarimus (ir juos tik prašomas), palikdamas vaikams laisvę juos priimti ar atmesti. Atrodo, kad ir Dievas užėmė šią tėvo rolę, kurio vaikai jau subrendę ir pajėgia savarankiškai gyventi.

Modernusis žmogus neabejotinai įrodė, kad jis tikrai yra šio pasaulio valdovas. Jis surado raktą į daugybę gamtos paslaptių. Apvaldęs medžiagą, žmogus net tikisi sukurti gyvybę. Nenuostabu, kad modernus žmogus yra gerokai apsvaigęs savo didybe, kaip kadaise apsvaigo maištaujantys angelai ir pirmieji tėvai. Tik modernus žmogus neskelbia Dievui atviros kovos, kaip anie sukilėliai. Jis pasirinko koegzistencijos politiką. Žinau, Viešpatie, kad Tu esi. Bet Tu man nei matomas, nei pasiekiamas. Tai Tu, Viešpatie, gyvenk danguje, kaip Tau patinka, o aš gyvensiu žemėje taip pat, kaip man patinka. Tai maždaug tokia modernaus žmogaus gyvenimo filosofija, išreikšta ar ne, sąmoninga ar nesąmoninga, bet atsispindi jo kasdienos gyvenime.

Kairėje: Centro didžioji salė, jos rūsyje kita salė. Gilumoje kairėje iki tamsiojo vidurio, tai senoji Centro dalis su klasėmis ir susirinkimams kambariais. Tamsesnioji dalis ir nuo jos dešinėn iki koplyčios — naujasis priestatas su mazieliais, klasėmis, arkyvais, kavine. Dešinėje nuo koplyčios tėvų jėzuitų gyvenamos patalpos.

Visų pakraipų Amerikos lietuviai pripažįsta, kad tas Jaunimo centras yra pats gyviausias lietuviškos veiklos židinys Čikagoje, ar net visoje Amerikoje. Čia kasdien, o ypač savaitgaliais lietuviškas ir jaunimas ir senimas, kaip bitės po avilį ir aplink avilį siuva.

O vis dėlto matome, kad vieni ieško Dievo, kiti mano Jį radę, o dar kiti visiškai nuo Jo sąmoningai ar nesąmoningai nusi-grėžia. Kodėl? Čia vėl pravartu prisiminti tėvų ir suaugusių vaikų santykius. Vieni vaikai visados pasilieka šiltuose santykiuose su tėvais, kiti visiškai nutolsta. Taip ir nutolimas ar nusigrėžimas nuo Dievo yra individualus. Tačiau, imant plačiu mastu, galima "sūnus palaidūnus" suskirstyti į grupes.

TIE, KURIEMS DIEVO VEIDAS IŠBLUKO, O RELIGIJA IŠBLĖSO

Šitas tautietis savo metais jau artėja prie deimantinio jubiliejaus. Širdis kartais šlubuoja, bet galva dar ne. Protas tebėra aštrus, liežuvis dar aštresnis. Kilęs iš fiziškai stiprios šeimos, tad tikisi gyventi dar bent dešimtį metų. Akys vis tiek nukreiptos ne į ateitį, o į praeitį kaip ir visų jo amžininkų. Mat, praeityje guli garbė, galia ir nuopelnai, užfiksuoti jei ne žmonių atmintyje, tai bent Lietuvių Enciklopedijoje, nes Lietuvoje užėmė aukštas vietas. Bet praeitį nei kursai, nei taisyti. Ją galima tik kritikuoti. Garbaus tautiečio kritika kandi visiems, kurie ne jo sparno.

Apdovanotas gera atmintimi ir iškalba, jis gali kalbėti įvairiais klausimais. Tik jau neliesk vienos temos — religijos. Visa inteligencija, ilgo amžiaus patirtis ir seno žmogaus orumas staiga dingsta. Reakcija kaip mažo vaiko: "Nemėgstu kalbėti apie dvasiškus dalykus!" Jokiu būdu neįduosi jam į rankas knygos, žurnalo ar laikraščio, kuris bent iš tolo liečia Dievą, Bažnyčią, religiją ar pasaulėžiūrą iš gerosios pusės. Atsakymas tas pats: "Nemėgstu dvasiškos spaudos!"

Šitas žilagalvis lietuvis kilęs iš labai religingos šeimos. Bet kodėl jis nieko nenori girdėti apie Dievą, o apie Bažnyčią ir dvasišką atsiliepia tik su pašaipą? Ar tai tik atsitiktinis išgama? Jokiu būdu ne. Jis atstovauja gana gausiai grupei tų lietuvių, kurie sudaro kairįjį sparną. Dar gimnazijoje jų daugumas priklausė pažangiųjų partijoms, kurios rūpinosi tautiniais reikalais, bet ne religiniais. Jie nustojo tikėti Dievu

ir domėtis religija dar jaunuolio metais. Religija liko išaugta ir užmiršta drauge su vaiko rūbais.

Minimas tautietis ir daugumas tos grupės lietuvių ėjo į bažnyčią tik per vasario šešioliktąją. Religiją toleravo, kaip lietuvišką paprotį, kaimiečiams reikalingą būtinybę, o patys sau susirado kitą pakaitalą — tautą. Lietuva, tauta, tėvynė pasidarė išėivijoje brangesnė, negu būtų buvusi Nepriklausomoje Lietuvoje. Sustiprėję tėvynei sentimentai užpildo sieloje tuštumą, kurioje galėtų atsirasti ilgesys Dievui. Bet jie Jo nepasigenda net senatvėje ir nesijaučia esą "sūnus palaidūnai". Nesiskubina grįžti į Tėvo namus, nes tiek Tėvo veidas, tiek gyvenimas Jo namuose yra labai blankus jų atmintyje...

TIE, KURIEMS BAŽNYČIA ATSIŠTOJA SKERSAI KELIO

Kristaus misija žemėje buvo įtikinti žmogų, kad jį Dievas myli. Meilė beribė ir besąlyginė — net iki mirties ant kryžiaus. Tėvas, motina apleis, bet Dievas ne. "Mylėkite vienas kitą, kaip aš jus mylėjau... Kaip jūs vienas kitą mylėsite, žmonės iš to pažins, kad esate mano mokiniai", tai buvo Kristus testamentiniai žodžiai. Tos Dievo meilės žmogui skleidėja ir atstovė žemėje yra Bažnyčia. Bet kartais ji žmogui atrodo tik įstatymo raidės saugotoja, o ne meilės dalintoja. Tokiu būdu užgautas žmogus nusigrėžia ne tik nuo Bažnyčios, bet ir nuo Dievo.

Čia galima surasti šimtus pavyzdžių, kai Bažnyčios nuostatai įvairiais klausimais, pvz. aborto, gimimų kontrolės, skyrybų, žmogui yra nesuprantami, atrodo neteisingi, šališki. Čia dažnai būna kalti atskiri dvasiškiečiai, kurie per griežtai ir neigiamai interpretuoja kai kuriuos Bažnyčios nuostatus. Dėl to jau ne vienas įsižeidęs asmuo yra nusikreipęs nuo Bažnyčios ir nuo Dievo.

Dvi geros, religingos šeimos jautėsi laimingos. Jų vaikai susituokė, sukūrė lietuvišką šeimą išėivijoje. Po metų jaunavedys išėjo atlikti karinės tarnybos. Žmona, likusi viena, įsimylėjo kitą, metė savo vyrą ir

SLAPTOSIOS MOKYKLAS

Šiais laikais vaikai neįvertina lituanistinės mokyklos. Kodėl? Todėl, kad vaikai geriau nori žiūrėti televiziję, arba žaisti su draugais.

Prieš nepriklausomybės laikus buvo caro laikai. Caro laikais Lietuvoj buvo toks labai žiaurus rusas — Muravjovas. Jis norėjo surusinti Lietuvą. Jis uždarė lietuviškas parapijines mokyklas ir atidarė rusų valdžios mokyklas, kur buvo mokoma tik rusiškai. Tėvam nepatiko rusų valdžios mokyklos. Tada vyskupas Valančius paragino mokyti vaikus namuose. Kaimuose atsirado slaptos mokyklos. Mokytojas buvo vadinamas "daraktorius". Mokslo metai buvo nuo Visų Šventų (lapkričio 1) ligi Velykų. Vaikai susirinkdavo ūkininko namuose ir ten mokėsi. Kiekvieną kartą vaikai sueidavo į kito vaiko namus.

Taip žandarai nebegalėjo susigaudyti. Svarbiausias daraktorių uždavinys buvo išmokyti vaikus skaityti ir truputį rašyti.

Tais laikais buvo spaudos draudimas. Tai reiškia, kad žmonėms buvo uždrausta spausdinti lietuviškas knygas ir laikraščius. Tada knygnešiai slapta atnešdavo knygas į mokyklą ir ten išdalindavo. Tai būdavo tikra šventė vaikams. Paskui atėjo laikas, kad, kai vaikas nemokėjo skaityti, jam būdavo gėda. Tada vaiko mama jį privačiai mokydavo, kad jis prisivytų kitus. Dažniausiai mama mokydavo vaikus verpdama. Ir visa tai buvo daroma slapta, kad žandarai nepagautų.

Dabartiniais laikais yra šeštadieninės mokyklos. Vaikams yra gėda, nes jiems nepatinka lituanistinė mokykla. Reikia džiaugtis, kad turime tas mo-

kyklas, nes mokykloj moko apie mūsų tėvų kalbą ir praeitį. Koks būtų žmogus, jei nežinotų apie savo praeitį, savo, tėvynės kalbą. Pasispauskim, kad nebūtų mum gėda! Vytenis Senuta

**Jaunystės
= aidas =**

Neišmokai lietuviškai - kas kaltas?

Mūsų tėvai beveik visi atvažiavę iš Lietuvos, kur lankė lietuviškas mokyklas. Jiems lietuvių kalba yra kasdieninė. Jie gerai žino, kad mūsų kasdieninė kalba yra anglų. Mes per dieną mokyklose ir gatvėse vartojame anglų kalbą ir tikrai retkarčiais tekalbame lietuviškai. Todėl nuostabu, jog jie nori, kad mes išmoktume lietuviškai bent susikalbėti.

Nuo pat mažens, tų norų skatinami, tėvai mus siunčia į lituanistinę mokyklą:

Dabar paklauskime save, ar šeštadieninėj mokykloj mes praplėtėm savo lietuvišką žodyną? Ar mes išmokome lietuviškai galvoti? Ar mes pramokome lietuviškai geriau išsireikšti? Ar mes bent galime vieni su kitais lietuviškai susikalbėti?

Jeigu, kaip minėta, mes nemokame lietuviškai susikalbėti,

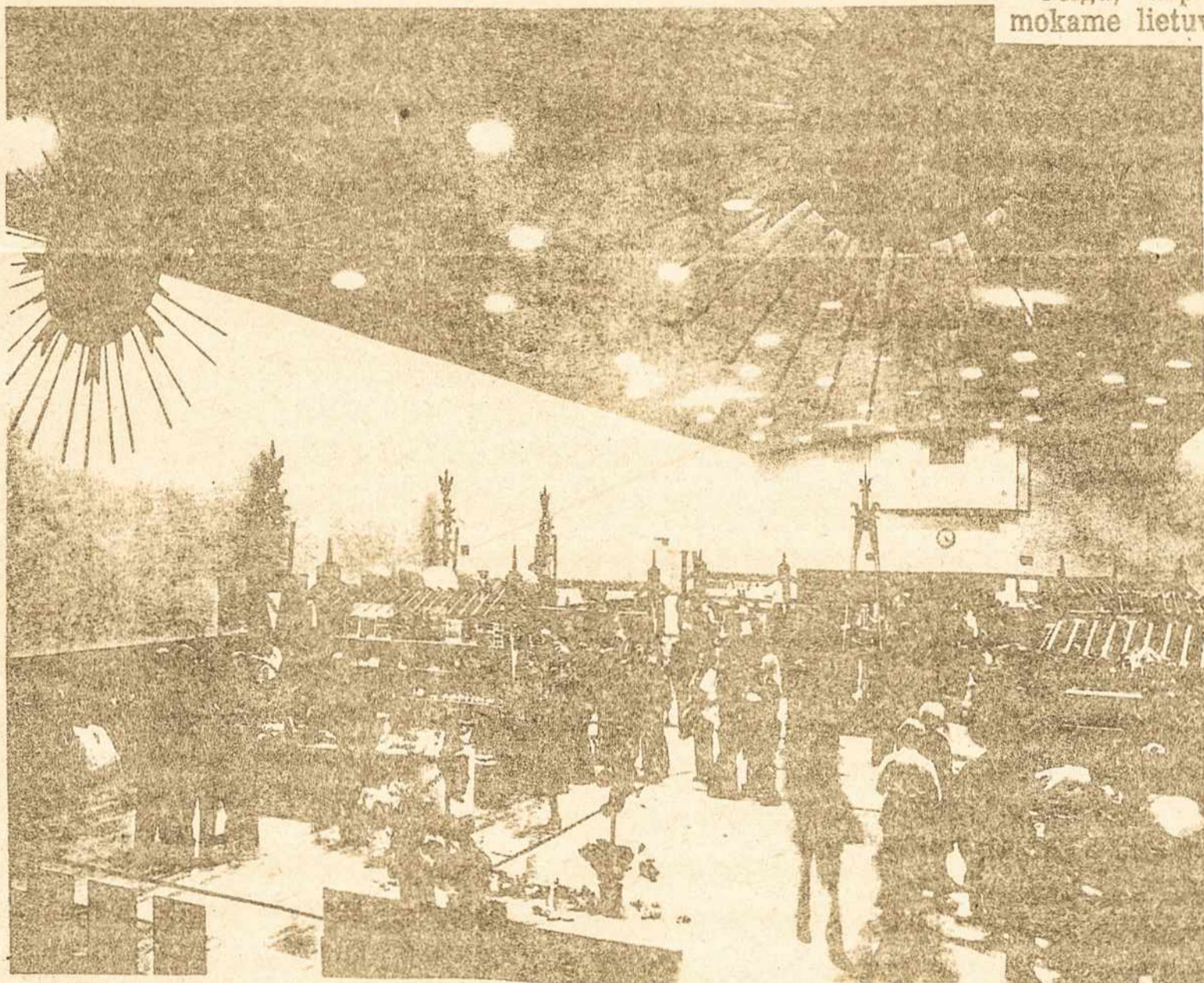
tai kas kaltas? Ar galime kaltinti vien tik lituanistinę mokyklą ir ar galime kaltinti savo tėvus, kad jie neįstengė mūsų gerai išmokyti lietuviškai kalbėti?

Gal didžiausia problema yra pats mokinys. Ar mes mokykloje pasistengėm išmokti, kiek galėjom? Ar nėra tiesa, kad didžiausias noras mokytis turi kilti iš mokinio? Gaila, kad jisai mažai tekreipia dėmesio į tokią gražią ir skambią lietuvių kalbą, kuria mūsų tėvai ir seneliai didžiuojasi.

Aš nemanau, kad kas nors iš mūsų abejoja lituanistinės mokyklos verte arba jos mokytojais. Daugumas neįvertiname šeštadieninės mokyklos reikšmės ne dėl to, kad turėtume blogą valią, bet daugiau dėlto, kad esame pilni jaunatvės išdaigų.

Lina Vaitiekūnaitė

Pirmasis rašinys iš „Draugo“ (Chicaga), antrasis iš „Tėviškės Žiburių“ (Toronto)

Clevelando skautų ir skautėlių suruoštos kovo 24 d. Nauj. parapijos salėje Kaziuko mugės bendras vaizdas. J. Carlos nuotrauka

GEGUŽĖS 13 - MOTINOS DIENA

VINCAS PIETARIS

ALGIMANTAS

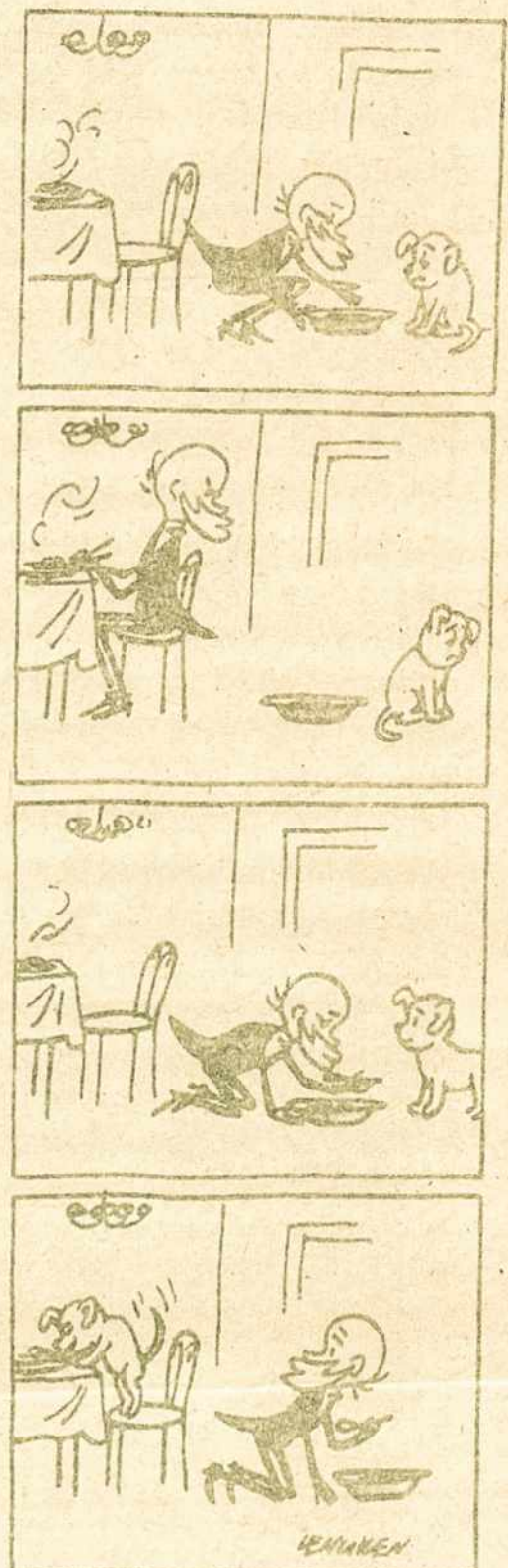
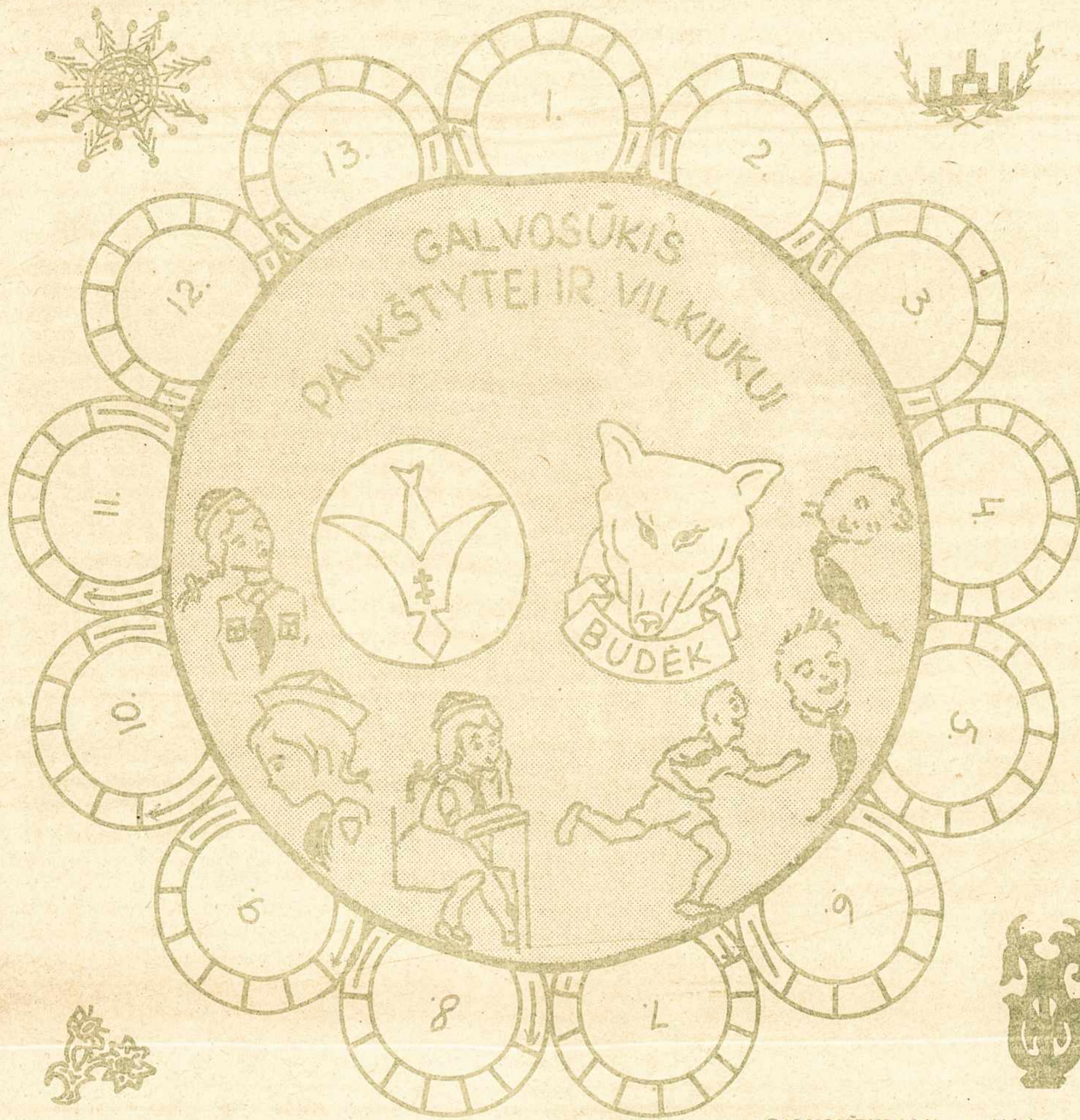
KITAI DIENAI PRAŠVITUS, VISAS VYRŲ PULKELIS, PATRAUKĖ GARDINO LINK.

KAIP TOJI ŠINKARKA DRĄSIAI LIEKA VIETOJE?

TAMSTA, VIENOS KLASTOS ČIA NEŽINAI, AŠ...

SUSIKIRTAU LAŽYBU SU SENE, JI GINČIJO, KAD JOS NERASIU, JEIGU PASISLEPS.

MŪSU LIETUVA Mažiesiems

GALVOSŪKIS (iš Skautų Aido)

1. Lietuvos sostinė - capital da Lituânia.
2. Organizacijos statutas - estatutos.
3. Lietuvos didžiausia upė - o maior rio da Lituânia.
4. Ką skautai nešioja ant kaklo - gravata.
5. Paukštelis ir jaunesniųjų skaučių ženklelis - passarinho.
6. Lietuvos herbas - o Cavalheiro Branco.
7. Vilnių prieš 650 metų ikūrė kunigaikštis.... - O fundador da cidade de Vilnius (1323).
8. Skautai iš virvių riša....-nós.
9. Tyliai, tvarkingai - calmamente, tranquilamente.
10. Lietuvos antroji upė - teka pro Vilnių - o segundo rio da Lituânia.
11. Skautų šūkis - "Sempre alerta".
12. Kur praleidžiame savaitę vasaros metu - acampamento.
13. Geltona, žalia ir raudona yra Lietuvos.....-bandeira.

Atsakymai:
 1. Vilnius, 2. istatai, 3. Nemunas, 4. kaklaraištis, 5. kregždutė, 6. Vytis, 7. Gediminas, 8. mazgo, 9. rami, 10. Neris, 11. "Budėk", 12. stovykla, 13. vėliava.

- Rudnosiuk, kodėl tu negali vaikščioti basas, kaip kiti?

IRUTĖ IR KESTUTIS

D. BASTYS

79/73

TIESA IR GYVENIMAS

LYTIS IR DIEVO MEILĖ

Vytautas Gilius

Jūs kur lyties fanatikas ištraukė mintį, jog Bažnyčia esanti lyties priešas? Iš savo nesugebėjimo atskirti panaudojimo nuo piktnaudojimo. Kadangi Bažnyčia smerkia prigimties piktnaudojimą, t.y. nedorą naudojimą, tai lyties fanatikams atrodo, kad ji smerkia pačią prigimtį. Tai netiesa. Bažnyčia ne tik neniekina žmogiškojo kūno vertės, bet jį dar sukilnina. Tikrai yra kilnesnis dalykas sakyti, kaip krikščionis sako, jog kūnas yra Dievo šventovė, negu su kaikiuriais moderniaisiais sakyti, jog žmogus yra tik gyvulys. Jau Klemensas Aleksandrietis sakė: „Nėr ko gėdytis kalbėti apie tai, ko Dievas nesigėdijo sutverti“. Nėr nuodėmės naudotis kūnu teisingai. Ir Adomui nenusidėjus, Dievo paveikslas žemėje būtų buvęs padauginamas gimdymu. Šv. Tomas mano, kad prieš Adomo nuopuolį moterystės santykiai buvo malonesni negu dabar, nes tada buvo didesnė žmogaus kūno ir sielos harmonija bei taika“ O Šv. Augustinas pastebi: „Savo iškrypimus primeddami kūnui mes skriaudžiame Dievą. Kūnas yra geras, bet yra blogas išdykavimas apleisti Sutvėrėją ir gyventi pagal savo pačių susitvertą gėrį“.

Taip, Bažnyčia kalba apie lyties nuodėmes, kaip ji kalba apie nuodėmes prieš nuosavybę ar savimylės nuodėmes. Tačiau nuodėmė netūno nei instinkte, nei pačioje aistroje. Dievas davė ir instinktus ir aistras. Nuodėmė yra juos iškraipyti. Alkis nėra nuodėmė, bet yra nuodėmė apsirijimas (persivalgymas). Ne nuodėmė norėti ekonomiškai užtikrinti savo ateitį, bet nuodėmė yra godumas. Ne nuodėmė gerti, bet nuodėmė nusigerti. Ne nuodėmė poilsiuoti, nuodėmė—tinginiuoti. Ne nuodėmė mylėti ar pasinaudoti kūnu, bet nuodėmė yra iškrypęs

kūno geismas ir įgeidžiui pataikavimas. Kaip purvas yra nevietoje esanti gera šlapia žemė, taip gali būti nuodėmė ir lytis ne savo vietoje.

Žmogus gali tapti nebenormalus, jei per daug atsideda tik vienam kuriam gyvenimo darbui, nebekreipdamas dėmesio į kitus reikalingus užsiėmimus. Jis tampa vienašališkas. Ypač tai atsitinka per daug pasineriant lyties reikaluose. Tada fizinis dalykas vėičiamas dvasiniu — psichiniu, viską suvedant į tą vieną instinktą.

Praėjusiais laikais lytis buvo fizinis dalykas. Iš jos kilo nauja gyvybė. Šiandien, dažnai neprileidžiant gyvybės, lytis padaroma ir psichiniu dalyku. Lytis taip labai laikoma priemone malonumui gauti, kad ji tampa stačiai apsidimu. Kaip dainininkas galėtų išsikraustyti iš proto, galvodamas tik apie savo krūtine, ne apie dainavimą; Kaip orkestro dirigentas galėtų virsti neurotiku, rūpindamasis tik savo dirigavimo lazdele, o ne muzika, taip modernus žmogus gali išeiti iš proto begalvodamas tik apie lytį, vietoj galvojęs apie gyvenimą.

Daugelis nenormalumų ir proto sukrikimų kyla iš to, kad lytį izoliuoja - atskiria nuo žmogiškojo gyvenimo visumos, kad ją sulygina su dramblio jaučiama aistra, užmiršdami žmoguje esančią kūno ir sielos įtampą.

Toks klaidingas dalies nuo visumos izoliavimas yra gana bendras bruožas dabartinių laikų galvosenos. Žmogaus gyvenimą suskaldo į daugelį dalių, kurių niekas nebejungia. Prekybininko prekyba nebeteri nieko bendra su jo šeimyniniu gyvenimu ir neretai nič nieko nepasakojama savo žmonelei apie vyro pajamas. Kaip nėra ryšio profesijos su kasdieniu gyvenimu, taip nėra ryšio nė religijos su gyvenimu. Šitoks gyvenimo suskaldymas į nei vandenį nepraleidžiančias pertvaras tampa juo nelaimingesnis, kadangi užsiėmimas ir darbas vis rečiau ir silpniau besiejami su grynai žmoniškais idealais. Visko mechanizavimas vaidina katastrofišką vaidmenį.

Lytinis žmogaus veržlumas niekada nėra tikrai instinktas. Iš pat pradžių geismas turi ir dvasišką dalį. Niekad negalima patirti vieno be kito. Dvasia ir kūnas veikia viens antrą. Kaip medžiagą atmetantieji idealistai nusideda kūnui, taip ir gašlieji kūniškieji nusideda dvasiai. Ar vieną ar antrą išdavus, susilaukiama keršto. „Mūsų kūnas, Dievo sutvertas ir palaikomas, yra visuotinės santvarkos dalis“. Teisingai žiūrint, kūnas yra save palaikanti, ribota, mums patikėta šventa nuosavybė. Stambiausioji nuodėmė tai nuodėmė prieš save pačius ir ypač prieš savo kūną. Nusikaltimas savo paties kūnui yra ir nusikaltimas Dievui“. (Franz Werfel, „Tarp dangaus ir žemės“ 121 psl. Hutchinson and Co., Ltd. London).

Paršo instinktas ir asmens meilė nėra tas pat, kaip tik todėl, kad meilė randama valioje, o ne liaukose, ir kad paršas neturi valios. Žmogaus lytinis troškimas skiriasi nuo gyvatės tokio pat troškimo, kadangi žada duoti žmogui tai, ko pilnai duoti negali. Žmogaus dvasia jau iš anksto laukia tikisi, ko nedaro gyvatė.

Žmogus visada nori daugiau negu jis turi. Jau pats faktas, kad jokia žmogaus aistra žinoti, mylėti jaustis visai saugus, negali būti čia visai patenkina, jtaigoja, kad jis gali būti skirtas kam nors kitam.

G Ė D A

Tiktai žmoguje esąs gėdos jausmas irgi rodo, kaip tas lyties instinktas įvelia sielą. Gėda apsupa šydu giliausiąją gyvenimo paslaptį ir sulauko nekantrias užmačias naudotis, vėičia palaukti iki galės pasitarnauti pilnam gyvenimui ir taip patenkinti abu — kūną ir sielą.

Miesto prefeitas iškirto visus aikštelės medžius, nes ten tamsią naktį įvyko žmogžudystė.

Yra ir visokių prietarų - liūdnu ir juokingu. Viena motina dėsė uždėti nauju koklių ant stogo vietoj palmių šakų, kol numirtų jos 17 metų sūnus, sergąs džiova, nes negalima gyventi namuose, kur mirė kas nors.

Negalima ir gerti vandens po kavos, nes numirsi. Vienoje šeimoje išgėrėme po „cafezinho“, o paskui užsinorėjome koku vandens. Šeimininkas baimingai į mus žiūrėjo, laukdamas, kada parvirsi-me.

NUOSTABUS KUNIGAS

Jau trejis metus čia nebuvo kunigo, ir niekas parapijos nenorėjo. Bažnyčios grindys išėstos šikšnosparnių išmatų, ap-leista visa pastoracija. Žmonės gyvena didesniame plote, negu SP miestas, bet jų yra tik 40.000.

Naujas kunigas atvyko, metus lankė visus parapičius. Žmonės labai bailūs - bijo svetimųjų. Vienoje mažoje miestelio gyvenvietėje laikuose jis išlaukė dvi dienas, kol išdrįso žmonės į namus pasikviesti. Tada staiga iš savo namelių išlindo apie šimtas žmonių o jam valgyti per tuos visus namus terado keturis kiaušinius ir kiek mandiokos miltų.

Kunigas kas mėnesį, ar du, ar tris, aplanko visus gyventojus, Mišias laikydamas

AUTOBUSU PO ŠIAURĖS BRAZILIJA

Antaňas Saulaitis, S.J.

lauke, vėliau rodydamas skaidres ant drobės, ištemptos tarp palmių. Kartu laiduoja, krikštija, laimina moterystes ir kt.

Jo priežiūroje veikia 50 mokyklėlių, kurioms mokoma mergaitės ar berniukai, kurie mokykloje buvo po porą trejetą metų. Tokios ten sąlygos.

Kadangi žemės ūkis nestiprus, suorganizavo kooperatyvą iš pinigų, gautų iš vieno žmogaus, kilusio iš Trai. Žmogus gyvena São Paule, milionierius, visą gyvenimą norėjo paskirti pinigų savo gimtinei, bet per 40 metų nerado asmens, kuriuo galėtų pasitikėti.

Miesto valdžia, jau 300 metų jų pačių šeimų rankosė, nerangi. Pavyzdžiui, kadangi miestas neturi savo pajamų, ji išlaiko federalinė valdžia, skirdama kas mėnesį tam tikrą sumą. Trečdalis sumos turėjo eiti miestelio sveikatos reikalams, gailastingoms seserims, klinikai. Bet per visą eilę metų tokios ambulatorijos nebuvo, bet miesto valdininkai tuos pinigus kišo į savo kišenę. Atsirado šis kunigas, sugadino jiems reikalą. Vienas iš žymesnių miesto piliečių pasakė: „Mūsų didžiausia industrija yra politika“.

Žmonės labai ramūs, tyliai kalba,

niekad neštkauja. Vieną kartą kunigas, po to kai įvyko vieša žmogžudystė, per pamaldas garsiai šaukė. Iki šios dienos jo žmonės bijo, nes jis pakėlė savo balsą.

Zakristijoje įsteigtas kuklus knygynėlis, o klebonijoje ambulatorija. Žmonės už medicinišką pagalbą užmoka savo produktais - ryžiais, mandiokos miltais. Viena našlė atnešė savo paskutinę vištą, kadangi pagydė jos vyriausią sūnų.

IR NUOSTABŪS VAIKAI

Prie parapijos veikia internatas, kiek panašus į kun. Šeškevičiaus. Čia iš kokių 50 gyvenviečių, miesto kaimelių, yra tiek pat berniukų ir mergaičių, kurie mokosi mokyklose žemės ūkio, padeda parapijoje, dirba parapijos laukuose, kad turėtų ką valgyti.

Pasitaikė valstybinė šventė - šv. Juozapo diena. Išėjome į pikniką, nešini tik alyva ir mandiokos miltais. Nieko daugiau. Kokia čia gali būti didelės šventės puota?

Mergaitės iš paežerės žolių surado mažų beveik stiklinių vėžiuku, kuriais berniukai visą popietę žuvavo, atnešdami apie 300 žuvelių. Mergaitės žuvis išvalė, iškepė mandiokos miltus, berniukai iš koku palmių nuskynė riešutų - ir mūsų šventė. Užteko, visiems.

Kas įdomiausia, kad nebuvo jokių miestietišku apraiškų - nesvarbu, kiek žuvelių kas atnešė, ar 5 ar 56, svarbu,

kad prisidėjo, kiek gali. Niekas neįsakinėjo, niekas jų nepriziūrėjo, o viską labai gražiai atliko.

Kai po vakarienės sutemo, kunigas rodė skaidres (slides) iš jų gyvenimo. labai lėtai. Kai mieste mes nekantriai laukume, kad greičiau skaidrės eitų, vaikai visai ramiai žiūrėjo, nagrinėjo, stebėjo.

Pradėjo kilti pilnas mėnulis virš ežero, susėdome ant smėlio mišioms. Apelsinų dėžė buvo altorius, kunigas sėdėjo ant smėlio. Nebuvo žvakių, nes ir taip buvo šviesu. Vaikai labai gražiai dalyvaavo, prisidėdami prie tikinčiųjų maldu, o po Komunijos gražiai Viešpačiui dėkodami, nesibijodami garsiai pasakyti, ką jaučia ir galvoja.

ŠIAURĖS RYTŲ SOSTINĖJE

Važiuojant arčiau pajūrio į Recife, gamta lygesnė ir sausesnė, išskyrus šią kelionės dalį, visur kitur (važiavau šiais autobusais) autobusai sugedo - žmonės sako, kad autobuse turi būti kunigas ar vienuolė, jei autobusas pagenda. Galima įsivaizduoti, kad autobusuose nesigyria savo profesija.

Pačiame Recifės miesto Redifės baire apžiūrėjau visą eilę bažnyčių, kurios statytos prieš 2-3 ar 400 metų. Vienoje, Rožančiaus bažnyčioje, esą palaidoti Frei Caneca vienuoliški rūbai, nuimti prieš tai, kai jis buvo pakartas.

Prie šv. Petro katedros aikštės yra Nukelta į 9 psl.

STEFANIJA RŪKIENĖ.

VERGIJOS KRYŽKELIUOSE

OBĖS UPĖS ŽEMYN

Pamažu plaukiame žemyn didžiausia Sibiro upe Obe. Tai tikrai milžiniška upė. Ji savo ilgumu yra ketvirtoji pasaulyje. Baseino dydžiu yra pirmoji, o pagal vandens nuotakumą yra trečioji visoje Sovietų Sąjungoje. Ją pralenkia tikta Jenisejus ir Lena. Ties Novosibirsku jos platumas pusanatro kilometro. Kai kas iš tremtinių labai stebėjosi jos dydžiu ir galvojo kad čia ne upė, bet jūra. Gal tik Sibire tokio dydžio upės ir sutinkamos. Dūkšte sėdėdami vagonuose labai bijojome Sibiro, o dabar jau esame jame.

Lėtai plaukiame ir stebime plačias apylinkes. Upės krantai žemi, supami lygumų ir neišmatuojamų girių. Tai milžiniški Sibiro miškai – taigos. Jos laiko apguliosios šį kraštą, senos ir labai didingos. Taigose yra vietų, kur dar žmogus savo kojos nebuvo įkėlęs.

Vietos gyventojai susispietę gyvena paupės kaimeliuose, bet ir tuos išvystame labai retai. Mūsų kelionė vyksta ramiai, be nuotykių ir nesusipratimų. Oras pasitaikė gražus, šiltas, saulutė skaisčiai šviečia ir net kepina, bet naktys žvargios ir šaltokos.

Nors gražu plaukti didžiuoju vandens keliu, bet mūsų ramybė jau prarasta. Ir greičiausia jos mums niekas ir niekad nebesugražins.

KOMENDANTAS

Novosibirske enkavedistai mus nukraustė į baržas ir perdavė tremtinių komendantams. Kartu buvo perduotos visos mūsų bylos ir žinios apie tremiamuosius. Ne visi susigaudė naujojoje padėtyje, bet kai kas suuodė mūsų ateitį iš pasikalbėjimų su naujaisiais mūsų „ponais“ – komendantais.

Mus perėmė, kaip vėliau paaiškėjo, komendantas N.A. Siusiukalovas. Tai buvo jau pagyvenęs žmogus, aukštas, kumpa nosim, pailgu, žiauriu ir nieko gera žmogui nežadančiu veidu. Jis buvo apsilvilkęs žalia

palaidine ir mūvėjo tokios pat spalvos kelnes. Labiau siai visiems krito į akis tai kiauros kojinės.

Daugelis dar nesiorientavo, kad tai yra labai didelis mūsų viršininkas ir kad vėliau reikės prieš jį drebėti, kaip vėjo pučiamiems epušės lapeliams.

Baržoje iš visų kampų lėkė jo adresu pastabos:

– Tai nususe rusai. Valdininkai ir tie neturi už ką nusipirkti kojinių ir vaikšto kiaurais kulnais.

– Greičiausia, kad paskutinis girtuoklis. Nė vieno gero daikto pas jį nematyti, nes viską prageria. Užfundykim jam susidėje, tai gal mus paleis.

– Ne tam veža, kad paleistų. Tik pasižiūrėkit į komendanto veidą ir viską suprasit. Jo išraiškoje slypi baisi ir žiauri laukinio plėšiko prigimtis. Tik kriminaliniuose filmuose mačiau tokius veidus.

Žiūrime visi išplėtę akis ir stebime komendantą. Iš jo apsirengimo, judesių ir spaudymosi į visus pašalius sprendžiame apie sovietiška valdininkija. Vaikščiodamas po baržą, jis atidžiai apžiūrinėja ir stebi savo aukas. Jei, pasitaiko kienu nors bagažas išsikišęs į taką, tai paspiria koja ir tai daro su dideliu neslėpiamu malonumu. O rusiški keiksmi, savo šlykštumu paėmę pasaulinį rekordą, taip ir slysta jam nuo liežuvio.

LIETUVOS DARBININKŲ ŠEIMA

Baržos viduryje tremtinė Stupelienė pasistatė kojine suvama mašiną. Kai kurios operatyvinės grupės, matyti, buvo žmoniškesnės ir leido pasiimti didesni bagažą. Dabar mašina atstoja stalą, apie kurį grupuojasi didelė ir vieninga žemaičių Vizgirdų-Stupelių šeima. Ją sudaro: Stupelienė su vyru, jų sūnus Edvardas ir dvi dukterys, Birutė ir Vanda su berniuku. Ta dvylypė šeima, matyti, gražiai sugyveno, nes kartu važiuoja Stasys ir Liudas Vizgirdos su šeimomis ir pirmo vyro duktė Bronė Vizgirdaitė, kuri atskirai gyvena, bet tremiant prijungta prie šeimos. Tai plati

Lietuvos darbininkų šeima. Motina siuvėja, o Stupelis su sūnumis ir posūniais – paprasti darbininkai. Bronė dirbo Klaipėdos audimo fabrike, nes buvo prityrusi audėja.

Vizgirdos ir Stupeliai geri ir susipratę lietuviai ir patriotai. Visa tos šeimos jaunoji karta priklausė Lietuvos šaulių Sąjungai. Tas, žinoma, labai nepatiko Lietuvos okupantams ir jiems parsidavusiems lietuviams.

Motina irgi neapkentė mūsų šalies grobikų, nes tik per vienus okupacijos metus jau pajuto gyvenimo pablogėjimą ir ekonominius trūkumus. Būdarna siuvėja, dažnai susitikdavo su žmonėmis, ir savo neapkykantą atėjūnams viešai išliedavo ir naująją santvarką pakritikuodavo. Už tati ir tremia šiuos žmones Sibiran. Kai pasižiūriu į tą padorią ir taip gražiai susiklausančią Lietuvos darbininkų šeimą, tenka karčiai nusišypsoti. Kur teisybė?

Atriedėjus Lietuvon sovietiniams tankams, visa gerkle buvo šaukiama ir į visas keturias pasaulio šalis trimtuojama, kad atėjo darbininkų valdžia, kad nuo šio laiko darbininkai patys viską tvarkys, kad dabar viskas darbininkijos: žemė ir jos gelmių turtas, fabrikai ir imonės, bankai ir prekių sandėliai, krautuvės ir miestų didieji pastatai – darbo liaudies ir darbo valstiečių nuosavybė. Puiku, viskas mūsų!

O kas atsitiko? Po metų tariamieji draugai lietuvi darbininką pasmerkė ir tremia Sibiro vergijon. Lietuviams darbininkams nėra vietos savo tėvynėje, nes jie turi užleisti savo kraštą ir savas darbovietes atėjūnams.

LIETUVIŲ BENDROVĖS
TURTAS JAU YRA 29
MILIJONAI DOLERIŲ

P. Kazanauskas

Mutual Federal taupymo bendrovė yra viena didžiausių vien lietuvių valdomų įstaigų visoje Amerikoje. Jai pirmininkauja Petras Kazanauskas, kuris pranešė spaudai, kad šių metų gruodžio 31 d. bendrovės turtas pasiekė 29 milijonus dolerių. Tai nauja rekordinė suma.

Per paskutinius metus mūsų taupytojai padidino savo sąskaitas, prisijungė didokas skaičius ir naujų taupytojų, todėl turtas padidėjo 2,000,000 dolerių su viršum.

Iš sovietinės keptuvės

Iš „Darbininkas“ š.m. vasario.

Geras komunistas

Anglas teiraujasi Sovietų Sąjungos ambasadoje:

— Esu hipis, nesiskutu, nesi-prausiu, nesimaudau, nenešioju apatinių baltinių, demonstruoju prieš amerikiečių ambasadų ir nedirbu kapitalistam. Ar galiu būti geras komunistas?

— Drauge, jei įstengsi šalia to dar ir badauti, tai gali.

Senukų laiškas

Sovietų Sąjungos pašte buvo rastas laiškas, adresuotas „Dievui Rusijoje“. Paštas perdavė laišką milicijai. Pastarieji rado, kad laiške vieno kolchozo senukas su žmona skundžiasi savo vargais — dirbti nepajėgia, o pašalpos negauna. Prašo Dievą atsiųsti bent 100 rublių. Milicininkam pagailo senukų — savo tarpe jie surinko 60 rublių ir nusiuntė senukam. Pridėjo ir pastabą, kad tokie laišakai draudžiami. Netrukus vėl gaunamas panašus laiškas milicijoj. Jame senukai dėkoja Dievui už pagal-

bą ir prašo vėl kada nors pri-siųsti paramos. Gale laiško pridėjo pastabą:

— Jei vėl mum siųsi pinigų, tai nesiųsk per miliciją, nes aną kartą milicininkai pavogė 40 rublių.

Demokratijos

Sovietų Sąjungos diplomatas kalba su JAV atstovu. Rusas klausia:

— Kiek pas jus darbininkas uždirba į mėnesį?

— Apie 500 dolerių.

— O kiek kainuoja pragyvenimas?

— Apie 250 dolerių.

— Tai kur žmonės deda likusius pinigus?

— Tai jų reikalas, valdžia tuo nesirūpina. Pas mus demokrati-ja, — atsakė amerikietis.

Po to amerikietis klausia rusą:

— O kiek uždirba jūsų darbininkas?

— Šimtą rublių į mėnesį.

— O kiek kainuoja pragyvenimas?

— Du šimtai rublių.

— Tai kaip darbininkai gali pragyventi?

— Tai jų reikalas. Į asmeninius reikalus valdžia nesikiša. Pas mus irgi demokratija.

Valdžios malonė

Chruščiovo valdymo metu atėjo pas jį jaunystės draugas ir sako:

— Nikituška, juk mes buvom geri draugai, tai dabar padėk man. Aš sunkiai dirbu kolchoze. Duok man geresnę tarnybą.

— Gerai. Už 10,000 rublių (sena valiuta) ar užteks?

— Ne, man perdaug.

— Tai už 5,000 rublių?

— Ne, irgi perdaug.

— Už 2,000 rublių. Gerai?

— Ne, duok man už kokius 200 rublių.

— Negaliu. Tokiom tarnybom jau reikia aukštojo mokslo baigimo diplomo.

BRAZILIJOS LIETUVIŲ BENDRUOMENĖJE

DIDŽIAI GERBIAMAS

KUNIGE REDAKTORIAU,

Malonėkite patalpinti „Mūsų Lietuvoje“ šį mano pareiškimą:

Prieš 22 metus su grupe lituaniečių ėmėmės organizuoti Pasaulio Lietuvių Bendruomenės skyrių Brazilijoje. Penkeris metus teko laužti jos priešininkų statomas užtvaras, kol buvo išrinkta pirmoji Bendruomenės taryba. Kaip kandidatas į tą tarybą patekau po dviejų metų jos kadencijos ir neįstengiau sulaukti jos priešininkų, patekusių į vadovybę, rengiamos likvidacijos.

Po keturių metų prisiėmiau pareigą ją atkurti. Ir į antrąją, atkrutąją tarybą irgi iš kandidatų, buvau pakviestas jos nariu antrais jos kadencijos metais. Tat ir joje per trumpą laiką ne kuo tegalėjau pasireikšti. Be to, mano siūlymai Bendruomenę ugdyti ieškant lietuvių pas juos atsilankant, o nelaukiant, kad lietuviai patys į ją ateitų, tarybos visuomos buvo laikoma neįvykdoma svajone.

Ir štai po 22 metų mano svajonių, pastaroji Taryba išsirinko mane pirmininku tai svajonei vykdyti. Sutikau. Ir sutikau ne vien tvarkyti misininkus, o nusiteikęs ir pats misinininkauti, nors ir pakėlęs jau 80 kryželių.

Pirmame posėdyje paaikėjo, kad ta-

ryba palieka senąją priemonę — iaukti, kad lietuviai patys ateitų. Parei-ga lengva. Pabudėti „lietuviybės sargy-boje“ 2 metus, kad būti pažymėtam iš-ėivijos istorijoje it užbaigti Bendruome-ne. Bet atsakomybės jausmas vertė im-tis darbo, o nesitenkinti pirmininkavi-mu. Siūliau Tarybai ilgalaikį planą — gelbėt 10.000 suaugusių lietuvių, ku-riais nesirūpinant liko abejingi lietuvi-bei, arba nustojo tautinės sąmonės. Ta-ryba nusistatė tenkintis trumpalaikiu planu, būtent, dirbti lietuviybės išlaiky-mui likusių 1000 lietuviškų lietuvių, o anais 10.000 rūpintis palikti savano-riams, į kuriuos ir aš buvau įskaitytas.

Trumpalaikiais planais Taryba bei jos nariai ir jos siauri sambūriai atlieka žy-mių lietuviybės, švietimo, spaudos, savi-šalpos ir tautinės kultūros darbų, bet lietuvių masėje jie tepriylgsta plyštan-čios sermėgos lopymui. Trumpalaikiu planų darbai, atliekami lietuviškuose na-muose, todėl jie labiau matomi, o ilga-laikių planų darbai atliekami lietuviš-kose džiunglėse. Jų pakraščiuose — lie-tuvių rajonuose, per 2-3 apsilankymus suradau po vieną kitą bendruomeni-ninką, bet džiunglių gilumose bendruo-menininkai mano vieno balso negirdėjo. Per spaudą, žinėjimus, paruošimus ir subuvimus teko ieškoti talkininkų. Bet jų ir visuomenės dėmesys buvo nukreip-tas į pasiruošimą kongresams, labiau dėl medžiagiškos paramos jaunimo ke-

lionei kongresan vykome net du. Tai ir-gi sulaukė džiunglių lankymą. Sitokioje situacijoje Bendruomenės klestėjimas buvo nežymus.

Tikėjomės, kad V.PAL kongrese iš-gausime nutarimus skleisti Bendruome-nės ideją, raginimą dėtis į Bendruo-nę, rūpintis kraštų jaunimo sąjungų steigimu ir tinkamu pasiruošimu III Pa-saulio Liet. Jaunimo Kongresui ir IV P. L. Bendruomenės seimui. Tarubos įga-lietas, paruošiau rezoliucijas svarstyti kongreso Bendruomenės sekcijoje. Spe-cialiai į kongresą atvykęs PLB Centro Valdžybos vicepirmininkas dr. Nasvytis, apsuptas ir įtaigotas prieš Bendruome-nę nusiteikusių grupių asmenų, padėjo atmesti tą rezoliucijų projektą.

Bendruomenėms tvarkytis ir savo veiklai pagyvinti beliko per steigtinąs Pasaulio Liet. Jaunimo Sąjungas Bendruomenės rémuose. II. PLJ kongreso nutarimais, tie rémai turėjo apimti vi-sas jaunimo organizacijas, jų darbų de-rinimą ir susitarimą su Bendruomenė dėl santykių, bendravimo ir bendradar-biavimo.

Tuojuo po kongreso kreipiausi į PL J.S. pirmininką pasitarimui tais klausi-mais, tikėdamasis, kad ieškant jaunimo per dar gyvą senimą, bus galima pajū-dinti visus lietuvius. Kadangi jis yra vienkart ir Tarybos narys, jam buvo į

teiktas mano sumanymų projektas, ku-rį svarstyti buvo numatyta balandžio 12 d. šaukiamajame Tarybos posėdyje. Jame paaikėjo, kad Jaunimo Sąjungą veik galima laikyti jau įsteigtą paties jaunimo. Vienas kitas narių pareiškė kad reikia pritarti jaunimo pastangom ir tik paprašyti platesnių informacijų Kai pakartotinai priminiau, kad jauni-mo kongreso nutarimas numato ne in-formacijų Bendruomenėi teikimą, bet susitarimą su ja, tai kilusiuose deba-tuose man buvo pareikšta priekaištų, kad aš trukdau jaunimo veiklą. Apie Jaunimo Sąjungos steigimą informa-vo jaunimo atstovas ir vienkart Tary-bos vicepirmininkas, o aš — pirminin-kas apie tai nė girdėt nebuvau girdėjęs.

Neužsitarnauti- už skatinimą laiky-tis nustatytų principų — priekaištai buvo labai skaudūs, bet jie yra pergy-venamas dalykas. Tačiau Tarybos nere-agavimas bei ignoravimas mano nuomo-nės privertė mane atsisakyti Tarybos pirmininko pareigų. Atsisakymu noriu dar paskutinį kartą atkreipti Tarybos dėmesį į 10.000 Dievo valiai paliktų su-augusių lietuvių kurių tarpe yra nema-žiau kaip 4000 tautiniai nebylaus jauni-mo, besirūpinant vienu kitu šimtelio lietuvių pasireiškiančio jaunimo.

São Paulo, 1973.IV.13.

Zenonas Bačelis.

Daugiau 10 pusl

AUTOBUSU PO Š. BRAZILIJA

Iš Iš 7 psl.

daug senų namų, bažnyčių, kieme sta-tomi staliukai ir kėdės, panašiai kaip ko-kiame Europos kieme. alui gerti.

Idomi yra Capela Dourada, visa iš-aukuota. Netoli uosto yra olandų sta-tyta Forte Blum ir Forte Cinco Pontos, kurios primena, kad olandai Recife pa-darė svarbių miestų prieš 300 metų; o dabar jau turi milijoną gyventojų.

Įdomiausias muziejus yra cukraus muziejus, modernišką, labai gerai įren-gtas. Čia galima matyti, kaip cukrus bu-vo auginamas per šimtmečius. Yra seni vergų pančiai, cukraus apdirbimo reik-mens, statistika. Valstybiniame muzie-juje įdomiausia indėnų pilis.

GAL BŪTA LIETUVIŲ

Yra manoma, kad 1625-50 metais čia būta lietuvių kalvinistų, atvykusių su o-landais. Todėl labai norėjau pamatyti o-landų laikų relikvijas.

Pirmiausia reikia apžiūrėti Olindą, ku-ri yra vienas iš seniausių Brazilijos mies-tų. Čia stovi pirmoji Brazilijos bažnyčia, pirmoji ligoninė, pirmoji teisės mokykla.

Iš senosios katedros kiemo galima ma-tyti visą Recifės miestą už 7 km. Gatvės siauros, namai seni - čia net durų negali-ma pataisyti be valdžios leidimo, nes tu-ri atrodyti, kaip senovėje.

Po medžiais pardavinėjami gražūs su-venyrai, ypatingai medžio drožiniai.

Užsinorėjau pamatyti Itamaracá salą. Nežinodamas, kaip nuvažiuoti ir kiek to li reiktų važiuoti, pradėjau klausinėti. Žmogus sako, apie pusę valandos auto-busu. Gerai, netoli. Bet autobusas už-truko apie valandą.

Paleido mane pamiškėje, kur užra-šyta „Forte de Orange“, strėlė rodo ta-keliu tarp kokių palmių. Paklausiau kito kiek toli tvirtovė. Atsakė, „Labai toli, gal vienas kilometras“. Nusijuokiau, ir vidudienio karštyje pradėjau žingsniuoti. Po kiek laiko jau atsisečiau marški-nius, išpylė prakaitas.

Tvirtovę priėjau po valandos (yra 5 kilometrai), ištroškęs, įkaitęs. Bet vaiz-das nepaprastas. Pilis visai neprižiūrėta, turbūt likusi, kaip buvo, kai olandai buvo išvaryti. Virš vartų olandų her-bas, prie sienų patrankos, kieme šuliny-s. Vaizdas nepaprastai gražus - pajūrio palmės, melsvas vanduo, geltonas smė-lis.

PER SALVADOR NAMO

Visur prie kelių pastebi užrašus prie fabrikų ar pavyzdinių ūkių „Statoma su parama iš SUDENE (ar kitos valdžios įs-taigų)“. Matosi kiek daug pramonės ir geresnės žemės ūkio technikos čia įves-ta.

Čia apylinkės sausesnės, krūmai ap-džiūvę, išskyrus, kur yra cukrinių nend-rių sodybos, užimančius kilometrų kilo-metrus. Arti prie Salvador jau yra labai daug industrijos.

Visuose šiuose trijuose miestuose yra daug automobilių, sunku gatvę per-eiti, kaip São Paule. Jeigu Fortalėjoje ir Recife oras geresnis, tai Salvadore jis pramonės „paskonintas“, jau žmogus jautiesi, kaip namie São Paule.

Su draugais pravažiavome „Alogados“ vieta, kur šimtas tūkstančių žmonių gy-vena virš vandens ant pblių pastatytuose namukuose. Miestas tarp namų pila išmatas, tuo būdu užpildamas jūrą ir pa-darydamas gatves.

Net ir kai kurių gražių pajūrių vanduo atsiduoda alyva ir kitais miesto kvapais,

nors, aišku, yra daug nepaliestų ir žavin-gų pajūrių. Salvador daug didesnis už O-lindą, net pats senamiestis, ir lygiai tiek pat gražus. Užtat čia ir šiais metais buvo virš 200.000 turistų.

Senajame turguje yra įrengtas turistų turgus, kur galima gauti sidabro ir kitų metalų, medžio, kriauklių, kaulo ir kt. išdirbinių, labai originaliai padirbtų.

Iš viso apkeliauti tuos 7.250 kilomet-rų reikėjo autobusuose išsėdėti 135 va-landas. Jau beveik buvome São Paulo a-pylinkėse, taip norėdami galų gale at-vykti, kai nuleido autobuso padangą, ir reikėjo padėti ją pakeisti. Viską padali-nus, autobusas pasiekia 55 km. per valan-dą greičio vidurkį, įskaitant sustojimus ir nelaimės. Kai kurie autobusai turi ma-žus šaldytuvus, kuriuose galima pasiim-ti kokio nors limonado atsigaivinti.

Šalia manęs autobuse dvi vietas už-ėmė šeima. Jie buvo nupirkę tik du bi-lietus (dvi vietas), bet turėjo, šalia tėvų, dar šešis mažus vaikus tarp 0 ir 6 metų amžiaus. Galite įsivaizduoti, kas ten dė-josi per kelionės 35 valandas...

Lietuvių, kaip žinome, tose srityse yra nedaug. Keletas šeimų gyvena Sal-vadore, Minas Gerais valstybėje. Kiek žinau, Fortalėjoje prie Brazilijos raketų (erdvei tyrinėti) bazės dirba Sérgio Bal-taduonis, kilęs iš Casa Verdės.

Mokyklų Mokytojas supykęs bara mo-kinį:

— Tavo šitas namų darbas yra tiesiog baisus. Nesuprantu, kaip vienas žmogus gali pridaryti tiek klaidų?

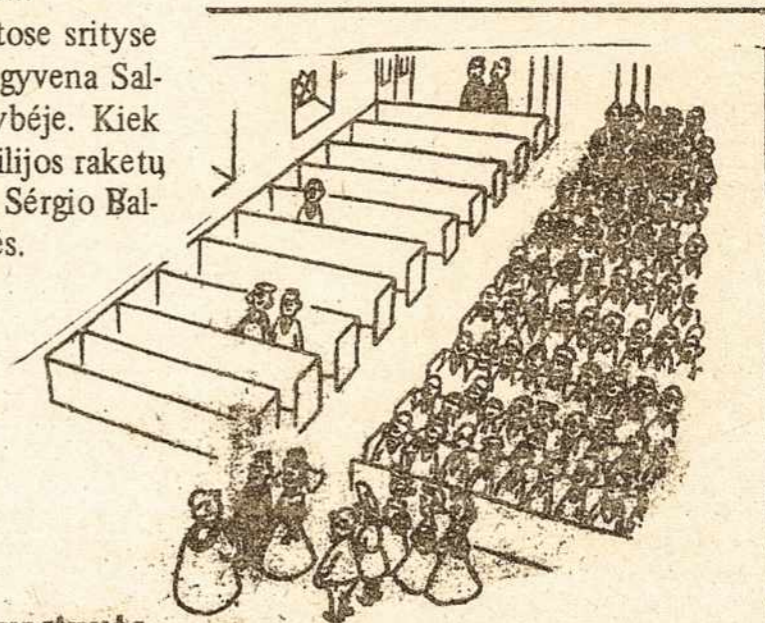
— Aš ne vienas ir dirbau, — teisinasi mokinys. — Man ir tėvas padėjo.

Mokytojas nemoka

Andriukas, grįžęs pirmą kartą gyvenime iš mokyklos, prisista-to tėvui.

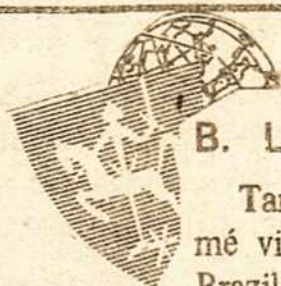
— Na? — klausia tėvas, — ar daug mokyklų šiandien iš-mokai?

— Ką ten gali išmokti, — at-sako Andriukas. — Mokytojas pats nieko nemoka, o visą laiką mokinius klausinėja.

Jis norėjo, kad vestuvės būtų mažos, o ji norėjo, kad vestuvės būtų didelės.

MŪSŲ ŽINIOS

ŠV. KAZIMIERAS

B. L. BENDRUOMENĖ

Tarybos pirmininko pareigas perėmė vicep. Jonas Lukoševičius, buvęs Brazilijos atstovų abiejuose Pasaulio Lietuvių jaunimo kongresuose.

Akademinio sambūrio eilinis susirinkimas kviečiamas gegužės 11 d., penktadienį, 20:00 val., pas adv. Algirdą Šliesoraitį. Kviečiami dalyvauti lietuvių kilnės asmens, baigę aukštąjį mokslą.

Informacinį leidinį „Lietuviški šaltiniai“ (Recursos sociais e culturais lituanos) numatoma išleisti pabaltiečių parodos proga. Čia būtų pateiktos žinios apie lietuvių veiklą Brazilijoje, lituanistinės medžiagos knygynus, lietuvių kalbos pamokas ir kt.

Literatūros ratelio mėnesinis susirinkimas gegužės 5 d., šeštadienį, 8 val. vak. šv. Kazimiero parapijos patalpose. Ta proga ir naujų knygų išpardavimas.

BLB šeimų lankymą, ypatingai LB rinkimuose dalyvavusių, tikimasi neužilgo pagyventi. Buvusio tarybos pirm. Z. Bačelio siūlymas po daug svarstymų buvo priimtas, išdirbta lietuviškų žinių anketa.

BLB Tarybos narių įeina K. Skrupskis, iš Parque das Nações, nes narys J. Jodelis dėl asmeninių priežasčių pasitraukė.

Vagystės

Dar Stalino laikais Kremliuje buvo svarstomas klausimas, kaip padidinti atlyginimus dirbantiems. Mat, visiems buvo žinoma, kad Sovietų Sąjungoje visi vagia, nes iš gaunamų atlyginimų negali pragyventi. Stalinas paprašė apskaičiuoti, kiek reikėtų padidinti atlyginimus, kad iš jų dirbantieji galėtų pragyventi. Apskaičiavus paaiškėjo, kad reikėtų daug bilijonų rublių. Tada tarė Stalinas: „Tegul geriau vagia“.

Geriausias šaulys

Pagarsėjęs šaudymo čempionas, keliaudamas per mažą miestelį, pastebėjo šaudymo aikštę su nepaprasto taiklumo išovimų ženklais. Susidomėjęs jis pasisakė miestelio administracijai norįs su tuo šaudymo specialistu susipažinti.

Čempionui buvo pristatytas žmogelis, privačiai perspėjant, kad jis yra tikras idiotas.

— Tai geriausi pataikymai, kokių aš kada esu matęs, — pagyrė čempionas idiotą. — kaip tu tai padarai?

— Labai paprastai, — atsakė tas. — Aš pirma iššauunu, o paskui aplink skylutę apibrėžiu ratą.

MOTINOS DIENA

Pagal lietuvišką paprotį Motinos Diena švenčiama pirmąjį gegužės sekmadienį. V. Zelinoj tą dieną ji bus ir paminėta, Jaunimo namuose 16 val. Sambūris „Žilvitis“ kviečia Mamytes, narius ir bičiulius dalyvauti kuklioj programėlėj, labiausiai metų eigoje dėl lietuviškos pasidaravusios motinos išrinkime ir sekančioj jaukioj arbatėlėj. Kas tik prie arbatėlės turi kokį priedą, yra prašomas atsinešti.

GEGUŽINĖS PAMALDOS

V. Zelinos bažnyčioje vyksta kasdien 18,30 val. Kiekvienas Mariją mylįs parapietis, — é yra kviečiami neapleisti šios mums lietuviams taip brangios tradicijos.

EKSKURSIJA

„ŽILVITIS“ ruošia savo metinę ekskursiją į Guarujá, Perequê ir Iporanga sekmadienį, gegužės 13 d. Kuo daugiau važiuosime, tuo bus linksmiau.

Autobusas suaugusiems kainuoja 15 kr. o „pipirams“ iki 12 metų — 10 kr.

Pragyvenimo problemą kiekvienas ekskursantas išsprendžia pats. Išvyka bus pajvairinta įdomia programa.

VESTUVĖS

Balandžio 28 šv. Kazimiero koplyčioje susituokė BRUNA ŠNIOKAITĖ su JOSÉ BELLA ALVARES. Ji gyvena V. José Moreira, prie Pque. S. Lucas. Dabar gyvena Santos mieste.

Tą pačią dieną Casa Verde N.Sra. das Doreas bažnyčioje susituokė BRUNA LIDIJA MATELIONYTĖ su LUIS HENRIQUE GOUVEA BARBARO. Dalyvavo daug giminių, pažįstamų, prietelių, tarp jų ir „Aušros“ choras, kuriame jaunoji keletą metų dainavo. Būlius buvo labai linksmas, skambėjo lietuviškos dainos, seni ir jauni šoko lietuviškas polkutes ir valsus ...

Abiem jaunom porom linkime gražios meilės laimingame šeimyniniame gyvenime.

UŽSIMOKĖJO UŽ M.L.

Emilija Petravičienė 30, Anastazija Kavolienė 40 kr. ir Ursulė Bendoraitienė 50 kr. Joms širdingas administracijos ačiū.

PRAŠO TALKOS

Jau eilę metų užmiestyje, Cipó parapijoje, dirba trys seselės pranciškie-tės, jų tarpe ses. Suzana, lietuvaitė.

Pernai per Velykas buvo pašventinta nauja bažnyčia, o šiomet norima statyti pirmosios pagalbos stotį-ambulatoriją (Pronto Socorro).

Ambulatorijai žemę miesto savivaldybės padovanota, bet miestas (Embu-Guaçu) neturi lėšų pačiam pastatui, kuriame bus gydytojo kabinetas, apžiūrėjimo salės, laukiamasis kambarys.

Dabar, kai retkarčiais atvyksta gydytojas, visi laukiantieji turi valandų valandas stovėti lietuje ar saulėje, o artimiausia vieta medicinos patarnavimui surasti yra Santo Amaro, iki kur smarkiai sergas asmuo nebegali nuvažiuoti.

Parapijoje sudarytas komitetas, kuris telkia lėšas ir betkokią pagalbą, kad ši reikalinga statyba galėtų greitai būti pradėdama.

Kas galėtų pinigais, daiktais, ar betkoku būdu padėti, gali savo įnašą paduoti Zelinos seserims.

Švedų Akademijos Nobelio premijū komitetas pakvietė dramaturgą Algirdą Landsbergį siūlyti kandidatus 1973 metų Nobelio literatūros premijai.

Ištraukas iš Kazimiero Barėno „Dvidešimt viena Veronika“ spausdina latvių literatūros žurnalas „Tretī Varti“ JAV-se.

LIETUVIS GYDYTOJAS

Dr. ANTONAS ŠIAULYS

Chirurgija, neurologija, kiti-riki.

R. dos Trilhas, nr 1822
Moóca. Tel. 92-39-91

ŠVENTKELIONĖ. Kaip ankščiau, taip ir šiomet, mūsų tėvynės broliai ir sesės yra reikalingi pagalbos ir maldų. Dėl to šv. Juozapo vyrų Brolija ruošia tradicinę kelionę į Dievo Motinos Aparcidos šventovę gegužės 20.

Kas tik nori ir gali yra kviečiami dalyvauti. Organizacijos prašomos nepamiršti savo vėliavų. Pakeliui ir per šv. Mišias bus giedamos lietuviškos giesmės.

Autobusai išvažiuoja iš Vila Zelinos, iš Vila Prudentes ir iš Casa Verdės 6 val. ryto. Bilietai gaunami Vila Zelinoje, pas Vyrų Brolijos valdybos narius, Casa Verdėje pas Jurgį Matelionį ir brolius Stankūnus, ir V. Prudentėje pas Brolijos pirmininką M. Tamaliūną.

MINĖSIME MOTINOS DIENA

Lietuvių Sąjungos-Aliança Valdyba kviečia savo narius, draugus ir visus mums prijauciančius lietuvius dalyvauti MOTINOS DIENOS MINĖJIME Š.m. gegužės mėn. 20 dieną, sekmadienį, 13 valandą, R. Lituânia 67 salėje.

Programoje: meninė dalis, sveikinimai, dainos ir muzika. Po programos sąjungiečių moterų skaniai pagaminti pietūs, gėlių dovanėlės motinoms ir tradicinis laimės bandymas vertingoms Motinos dienai skirtoms dovanoms.

Pagerbkim motinas apsilankydami į šį minėjimą.

Įėjimo bilietus užsisakyti iš anksto telefonais 93-5470, arba tiesiog Sąjungos-Aliança būstinėje trečiadieniais nuo 20 valandos, R. Lituânia, 67.

TREČIOSIOS MIRTIES METINĖS

INŽ. PRANAS ŠUKYS IR SĄKŪNŲ ŠEIMA KVIEČIA DRAUGUS IR PAŽĪSTAMUS DALYVAUTI TREČIOSIOSE MIRTIES VAUTI TREČIŲŲ MIRTIES METINIŲ MIŠIOSE UŽ ŠEIMOS MIRUSIASIAS, GEGUŽĖS 10 DIENĄ, 20 VALANDĄ, ŠV. JUOZAPO BAŽNYČIOJE, ZELINOJE.

Edvardas Cinzas jau spaudai ruošia savo antrą jūrinį „Raudonojo arklio vasara“. Pirmoji jo knyga — Brolio Mytolo gatvė — irgi išleista Briuselyje.

Liet. Kat. Mokslų akademija \$1.000 mokslinę premiją paskyrė Romoje dirbančiam kolektyvui už Lietuvos istorinių šaltinių I tomą.

MŪSŲ LIETUVA

NOSSA LITUANIA
Caixa Postal, 4421
01000 São Paulo, ESP

Diretor Responsável:
DR. JOSÉ FERREIRA CARRATO
Redator: Jonas Kidykas
Administrador:

METINĖ PRENUMERATA: 30 kr. GARBĖS PRENUMERATA: 150 kr.; Paskiro numerio kaina: 60 centavų. Užuojaus ir sveikinimai nuo 10 kr., pagal didumą. Dėl kitų skelbimų tartis su administracija.

Straipsnius ir korespondencijas redakcija taisy, pertvarko savo nuožiūra. Nenaudoti raštai gražinami tik autoriui prašant. Pavarde pasirašyti straipsniai nebūtinai išreiskia redakcijos ir leidėjų nuomonę. Už skelbimų kalbą ir turinį redakcija neatsako. Laikraštis spausdinamas antradienį. Todėl vietinės žinios ir pranešimai 9-10 puslapiams redakcijai įteiktini nevēliau, kaip iki pirmadienio pietų.